

βάται ἔχγτες ἀντίρρησιν, ἐπεθύμουν νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν εἰς τὸ γεῦμα ἡμῶν εὐλογίαν τοῦ ».

«Ὅπως ἀγαπᾷς, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος, μετ' ἀδιαθεσίας». Ἀλλ' ἅμα οἱ ναῦται ἐπληροφόρηθησαν τοῦτο, πάντες ἀμέσως ἤρξαντο νὰ θορυβῶσιν. Ὁ πλοίαρχος ἠθέλησε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀσέβειαν τῶν ἀνθρώπων τοῦ λέγων, ὅτι ἦτο πολὺ κοινὴ μεταξὺ τῶν ναυτῶν.

«Μὲ τὴν ἀδειάν σου, πλοίαρχε, εἶπεν ὁ νέος ξένος, νομίζω, ὅτι ἡμποροῦμεν νὰ δώσωμεν τέλος εἰς αὐτὴν.»

Ὁ πλοίαρχος, βλάσφημος καὶ αὐτὸς ὢν, ἀπεκρίθη μετὰ δισταγμοῦ, «εἶναι ὡς νὰ ἐπεχείρουν νὰ πλεύσω ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ἐὰν ἐσκεπτόμην περὶ τοιοῦτου πράγματος. Ἐὰν λοιπὸν τὸ νομίζῃς θανάτῳ, ἡμπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, » Ἀμα τὸ πρόγευμα ἐτελείωσεν, ὁ πρῶτος καὶ ἀσεβέστερος τῶν ναυτῶν ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἵνα καπνίσῃ μὲ τὴν πίπαν τοῦ. Ὁ νέος ἦλθεν εἰς ὁμιλίαν μετ' αὐτοῦ, καὶ ταχέως ἠδυνήθη ν' ἀποσπάσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἱστορίαν τῶν συμβάντων τοῦ. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας οὗτος εἶχαν ἀκολουθήσει τὴν θάλασσαν, καὶ ἔκαυχᾶτο, ὅτι ἠδύνατο νὰ κάμῃ πᾶν ὅ,τι εἶναι δυνατόν ὑπὸ ναύτου νὰ γείνη.

«Ἀμφιβάλλω,» εἶπεν ὁ ἄνθρωπος.

«Δύναμαι,» ἀπεκρίθη ὁ θρασύς ναύτης. «καὶ τίποτε δὲν ἐμπορεῖ νὰ μὲ ἐμποδίσῃ. Σοὶ δίδω τὸν λόγον μου.»

«Καλὸν, ὅταν ναύτης δίδῃ τὸν λόγον τοῦ, πρέπει νὰ πιστεύηται. Γνωρίζω ναύτην, ὁ ὁποῖος ἀπεφάσισε νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ κακολογῇ καὶ τὸ ἔκαμεν.»

«Ἄ! » ἐφώνασεν ὁ γέρον ναύτης, «μ' ἐπίασες. Εἶμαι δέξυθος, ἀλλ' ἡμπορῶ νὰ τὸ κάμω.»

«Ἡξέρω, ὅτι ἡμπορεῖς, καὶ ἐλπίζω, ὅτι θέλεις παύσαι καὶ τὴν κακὴν γλῶσσαν ὄλων τῶν συντρόφων σου.»

Ὁδδεμία βλασφημία ἠκούσθη ἔκτοτε ἐν τῇ πλοίῳ τὴν ἡμέραν, ἅμα δ' εὗρισκεν εὐκαιρίαν οὗτος ὁ νέος ὁμιλεῖ μὲ ἕκαστον ναύτην κατ' ἰδίαν περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς τοῦ. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἐζήτησε παρὰ τοῦ πλοίαρχου τὴν ἀδειαν ὅπως συμπορευχέσθωσιν ἐν τῇ δωματίῳ.

Μετὰ τοῦτο, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τακτικῶς εἶχον συμπορευχὴν καθὼς καὶ πολλὰς ἄλλας ὠφελίμους ὁμιλίας περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, διότι οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ θρησκείᾳ τοῦ νέου ξένου, ὅπερ περιέστελλε τὴν φαιδρότητα τῆς συνομιλίας. Ἐκ τῆς οικειότητός τοῦ πρὸς τὴν Βίβλον, καὶ τῆς ἐτοιμότητός τοῦ εἰς τὸ νὰ ἐξάγῃ τὰς ἀληθείας τῆς, συνεπεράνα-

μεν, ὅτι ἦτο κήρυξ τοῦ *Εὐαγγελίου*. Ὁ σκοπὸς τοῦ ὅλου ἐφαίνετο, ὅτι ἦτο νὰ σύρῃ ὅλους ἐκείνους μεθ' ὧν ἤρχετο εἰς συνάφειαν πρὸς τοὺς πέδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ νὰ δεικνύῃ ὅτι ἡ αἰωνιότης δὲν εἶναι τι μῆδαιμόν. Ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν λιμένα ἐβεβαιώθημεν, ὅτι αὐτὸς ἦτο τεχνίτης — ξυλουργὸς ἐνὸς χωρίου.

ΜΗ ΑΠΕΛΠΙΖΟΥ.

Κύριός τις, ταξιδεύων εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Ἰρλανδίας, ἐνῷ διήρχετο μίαν ἡμέραν δι' ἐνὸς χωρίου ἀκούσας φωνὰς παιδίων ἐστάθη ἵνα ἀκροασθῇ. Ἀνακαλύψας, ὅτι αἱ φωναὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ ἐν μικρὸν κτίριον χρησιμεῦον ὡς σχολεῖον, ἐπλησίασεν εἰς αὐτό. ὅτε δὲ ἡ θύρα ἠνοίχθη, εἰσελθὼν ἤκουε λέξεις, τὰς ὁποίας τὰ παιδιὰ ἐσυλλάδιζον.

«Ἐν μικρὸν παιδίον ἱστάμενον κατὰ μέρος ἐφαίνετο μελαγχολικὸν καὶ ἔντρομον.

«Διατί ἱσταται ἐκεῖ ἐκεῖνο τὸ παιδίον;» ἠρώτησεν ὁ Κύριος.

«Ὡ, αὐτὸ δὲν ἀξίζει τίποτε! » ἀπεκρίθη ὁ διδάσκαλος. «Δὲν ἐννοεῖ τίποτε. Δὲν ἡμπορῶ νὰ κάμω τίποτε μὲ αὐτό· εἶναι τὸ νωθρότερον ὄλων τῶν παιδίων τοῦ σχολείου.»

Ὁ Κύριος ἔμεινεν ἑκατακτικός εἰς ταύτην τὴν ἀπάντησιν. Ἐνόησεν ὅτι ὁ διδάσκαλος ἦτο τόσο δύστροπος καὶ τραχὺς, ὥστε τὰ μικρότερα παιδιὰ ἦσαν σχεδὸν καταπεφοδισμένα. Εἶπε πρὸς αὐτὰ ὀλίγας γλυκείας λέξεις, καὶ μετὰ ταῦτα θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς μετώπου τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἵστατο χωριστὰ, εἶπε, «Μίαν ἡμέραν θὰ γείνης μέγας καὶ πεπαιδευμένος ἄνθρωπος. Μὴ ἀπελπίζου, ἀλλὰ προσπάθει, παιδί μου, προσπάθει.»

Ἡ ψυχὴ τοῦ παιδίου ἠγέρθη. Ὁ καίμωμενος νοῦς

του εξύπνησεν. Ἐκαμε νέαν ἀπόφασιν. Ἀπὸ ταύτης τῆς ὥρας ἔγεινεν ἐπιμελὲς καὶ φιλότιμον. Ἐγένετο τῷ ὄντι ἀνὴρ πεπαιδευμένος, θεολόγος καὶ σχολιαστής μιᾶς λίαν γνωστῆς ἐρμηνείας τῆς Ἀγ. Γραφῆς μέγας καὶ καλὸς ἄνθρωπος, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος ὑπὸ πάντων. Οὗτος ἦτον ὁ Δόκτωρ Ἀδάμ Κλάρχ. Τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιτυχίας του εἶναι ἄξιον νὰ γνωρίζῃ τις· ἐμὴ ἀπελπίζου, ἀλλὰ προσπάθει, παιδί μου, προσπάθει.»

ΚΑΛΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.

Ἱεροκῆρυς τις ἐρωτήσας ποτὲ τὰ παιδιά τοῦ Κυριακοῦ σχολείου του, « Ἐὰν ἤθελεν εἶσθαι ἀγὼν τις ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ περὶ τίνος ἐνόμιζον ὅτι αὐτὸς θὰ ἦτον! »

« ὦ! κύριε, ἀπεκρίθησαν τὰ παιδιά, δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ ἀγὼν. »

« Καλὰ, ἀλλ' ὑποθέσατε, ὅτι θὰ ἦτο τοιοῦτόν τι, λοιπὸν περὶ τίνος νομίζετε, ὅτι θὰ ἦτο. »

« Καλὰ, κύριε, εἶπε τὸ ἐν. Νομίζω ὅτι ἐὰν θὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ ἀγὼν τις, αὐτὸς θὰ ἦναι περὶ τοῦ τίς θὰ ὑπάγῃ πλησιέστερον εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. »

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΘΗΤΟΥ ΤΙΝΟΣ.

Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ὁ Ἰωάννης Χ. ἔκαμνε τὴν Ἀριθμητικὴν του, ὁ μικρὸς Σαμουὴλ τὸν ἐσπρωξεν, ἡ δὲ πλᾶξ αὐτοῦ πεσοῦσα ἔκαμε τρομερὸν κρότον. « Πρόσεξε τὰ κομματία! » ἔκραξαν τὰ παιδιά γελῶντα. Ἀλλ' ὁ κύριος Β — ὁ διδάσκαλος, ἐνόμισεν, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτον ἄξιον γέλωτος καὶ φρονῶν ὅτι ἦτο σφάλμα τοῦ Ἰωάννου, τῷ εἶπεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ τὴν πλάκα, καὶ νὰ μὴ παίξῃ ἐν καιρῷ τῆς διαχύσεως τῶν ἄλλων παιδιῶν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα.

Ὁ Ἰωάννης δὲν εἶπε τίποτε, διότι δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν μικρὸν Σαμουὴλ, ὥστε ὑπέφερε τὴν ποινὴν ἀγογγύστως. Ἡ μήτηρ τῆς δὲν μετὰ δὲν ἐπιδόκειαν συγκατένευσεν νὰ πληρώσῃ τὴν πλάκα, ἐπειδὴ ἦτο πτωχὴ γυνὴ, καὶ εἶχε νὰ διαθρέψῃ καὶ πολλὰ ἄλλα μικρὰ ἐκτὸς τοῦ Ἰωάννου.

« Σοὶ λέγω τί πρέπει νὰ γείνῃ, Ἰωάννη, εἶπεν αὐτῇ, ἵνα μάθῃς νὰ ἦσαι προσεκτικώτερος. Δὲν θὰ σοὶ δώσω γάλα διὰ τὸ πρόγευμά σου καθ' ὅλην τὴν ἐ-

βδομάδα, καὶ διὰ τούτου τοῦ τρόπου θὰ οἰκονομήσω χρήματα διὰ τὴν πλάκα, τὴν ὁποίαν εἶναι δίκαιον νὰ πληρώσῃς. »

Ὁ δυστυχὴς Ἰωάννης ἔτρωγε τὸν ἄρτον τοῦ μεσσηρίου, ἀντὶ γάλακτος· ἀλλ' ὅμως δὲν ἦτο δυστυχὴς, διότι ἠσθάνετο ὅτι εἶχε χάμει χάριν εἰς τὸν μικρὸν Σαμουὴλ, καὶ ἡ εὐχαρίστησις ἡ προσερχομένη ἐκ τῆς εἰς ἄλλον γιγνομένης εὐεργεσίας κάμνει τὸν εὐεργετηγάντα εὐτυχῇ.

Ματὰ τινος ἡμέρας, ὁ πατὴρ τοῦ Σαμουὴλ ἦλθεν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ὠμίλησε πρὸς τὸν κύριον Β — περὶ τοῦ πράγματος, διότι ὁ Σαμουὴλ εἶχεν ἀναφέρει εἰς τὸν πατέρα του καὶ εἰς τὴν μητέρα του περὶ ὧν τοῦτων.

Αὐτὸς ἦτο μὲν δειλὸν παιδίον, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ νὰ βλέπῃ τὸν Ἰωάννην φυλακισμένον δι, οὐδὲν σφάλμα ὅτε τὰ ἄλλα παιδιά ἔπαιζον.

« Τί; » εἶπεν ὁ διδάσκαλος, « καὶ ὑπέφερον ὁ Ἰωάννης ὅλην τὴν μομφὴν χωρὶς νὰ εἴπῃ κάμμιαν λέξιν. Ἐλθε ἐδῶ Ἰωάννη. » Τί τρέχει τώρα; εἶπεν ὁ Ἰωάννης καθ' ἑαυτόν. Κάτι τι ἄλλο, νομίζω, καλὰ, δὲν πειράζει, ἀρκεῖ μόνον ὅτι δὲν τῆς ἔφαγεν ὁ Σαμουὴλ.

« Τώρα, παιδιά, εἶπεν ὁ κύριος Β — ἐδῶ εἶναι ὁ Ἰωάννης — Κοιτάξατέ τον! » Καὶ τὰ παιδιά τὸν ἐκύριεσαν ὡς ἐκκληματιάν, ὁ δὲ Ἰωάννης ἐφαίνετο πολὺ συγκεχυμένος, καὶ ἤρχισε νὰ νομίζῃ ὅτι ἦτο κακὸν παιδίον, ἀφοῦ προσεκήλθη μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. Τότε ἤκουσαν τὰ παιδιά, ὅτι ὁ Ἰωάννης δὲν ἔπαυσε τὴν πλάκα, ἀλλ' ὑπέφερεν ὅλην τὴν μομφὴν ἵνα ἀπαλλάξῃ τὸν Σαμουὴλ ἀπὸ τὴν ποινὴν, καὶ ὅτι δὲν ἔπινε τὸ γάλα του, οὐδ' ἔπαιζε, καὶ ταῦτα πάντα ἄνευ γογγυσμοῦ. Ὁ καλὸς διδάσκαλος εἶπεν, ὅτι τοιαύτη διαγωγὴ ἦτον ἀνωτέρα πάντος ἐπαίνου. Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσεν ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλῇ, οἱ παῖδες ἐχάρησαν καθ' ὑπερβολὴν, καὶ τόσον δυνατὰ ἐζητωκραύγασαν, ὥστε τὰ τείχη τοῦ σχολείου ἀντήχησαν. Ἐπειτα λαβόντες τὸν Ἰωάννην ἐπὶ τῶν ὤμων των, τὸν ἔφερον ἐν θριάμβῳ περὶ τῆς διὰ τὸ παιγνίδιον ὠρισμένης περιοχῆς.

Καὶ τί εἶπεν ὁ Ἰωάννης δι' ὅλα ταῦτα; Εἶπε μόνον, « ἀρκεῖ! Ἐὰν δὲν προσέζητε καλὰ θὰ μὲ ρίψετε κάτω. »

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ποῖος ἦτον ὁ θεμελιωτὴς τῆς Σαμάρειας;
- 2) Ποῖος παραβάλλεται πρὸς ὄνον; καὶ διὰ τί;
- 3) Ποία τροφή ἀναφέρεται ὡς σῶμα τῆς καθαρᾶς καὶ ὑγινοῦς διδασκαλίας;